

L'exèrcit xinès ha ocupat els carrers d'Urumchi, la capital del Xinjiang.

La Xina vesteix uniforme

PEQUÍN ■ Iris Mir

Si l'harmonia social i la unió del poble xinès es basen en la uniformitat, aleshores la diversitat ètnica, les diferències culturals i religioses poden convertir-se per al govern comunista en un trencaclosques difícil d'encaixar. A la Xina hi ha cinquanta-cinc minories ètniques, tot i que un noranta-dos per cent de la població pertany a l'ètnia han. En un país on la cultura, la religió i les llibertats estan fortament controlades per l'estat, es fa difícil integrar de manera igualitària les peculiaritats de cada grup. Pequín no promou una unitat basada en les diferències entre els seus membres, sinó una Xina d'uniforme dins les fronteres de la qual tothom vesteix igual i on tothom és xinès. La qüestió es complica en regions autònomes com el Tibet o Xinjiang, on els seus habitants comparteixen nacionalitat, però no costums ni creences, i on en ocasions

reclamen el dret a viure d'acord amb la identitat pròpia de la seva ètnia. Una prova que les polítiques que ha emprès el Partit Comunista per promoure l'harmonia entre ètnies no funcionen s'ha vist en els enfrontaments violents que van esclatar a Xinjiang la setmana passada. L'agència de notícies estatal Xinhua assegura que, segons els experts, aquest conflicte és una imitació intencionada del que va passar al Tibet l'any passat. Pel que fa a la resposta del govern, també hi ha una repetició del patró de conducta, com destaca Human Rights Watch assenyalant que els mitjans de comunicació xinesos acusen grups d'ètnia uigur a l'exili de ser-ne els instigadors, de la mateixa manera que van acusar el dalai-lama de ser el responsable de les revoltes al Tibet. En ambdós casos s'han viscut episodis de racisme amb tibetans i uigurs enfrontant-se contra els han. Els enfronta-

ments a Xinjiang van resultar d'una manifestació d'uigurs que reclamaven una investigació per la mort de dos dels seus, arran d'una baralla contra els han en una fàbrica del sud del país. Els fets de Xinjiang han derivat en la pitjor revolta que ha patit la Xina des de la de Tiananmen el 1989. Fins i tot el president xinès, Hu Jintao, va abandonar la reunió del G8 a Itàlia per retornar a Pequín. A les xifres de 156 morts i més de 1.000 ferits s'hi han de sumar els 1.400 detinguts acusats de participar a les protestes. Pel que fa als responsables de les morts, els espera un càstig sever, la pena de mort. Segons els experts, la divisió ètnica s'ha agreujat encara més i asseguren que el repte més gran que té plantejat el govern és assolir la convivència en una regió rica en recursos energètics on l'odi i la por s'han apoderat dels autòctons —els uigurs— i dels immigrants —els han—.

MOSCOU ■ Natàlia Boronat

Obama s'acosta als russos. El president dels Estats Units, Barack Obama, ha visitat Rússia per "reinicialitzar" les relacions bilaterals amb Moscou, després que toquessin fons als últims mesos de l'anterior govern nord-americà. Tot i que no ha estat rebut amb l'eufòria popular d'altres països, Obama ha acomplert el seu objectiu. Els governs de Washington i Moscou, que ara es necessiten mútuament per avançar en una sèrie de temes de l'agenda internacional, van signar una sèrie d'acords i de declaracions d'intencions que testimonien la bona predisposició de les dues bandes. Obama ha aconseguit més suport de Moscou en la lluita contra els talibans a l'Afganistan i a partir d'ara podrà comptar amb el territori i l'espai aeri rus per a transportar material, municions, armament i personal cap a l'Àsia Central. Tanmateix el plat fort de la visita va ser la signatura del preacord de desarmament nuclear, un document que serà a partir d'ara el marc de les converses per renovar el Tractat de Reducció de l'Armament Estratègic (START) i en el qual els dos països ja es comprometen a reduir d'un terç el seu arsenal nuclear. Però les negociacions per arribar a signar el nou tractat abans de final d'any no es preveuen gens fàcils. Rússia les vol vincular al projecte nord-americà d'instal·lar elements del seu sistema antimíssils a Polònia i a la República Txeca, un escut que el govern de Washington insisteix que és per defensar-se d'un possible atac de l'Iran i de Corea del Nord, però que Rússia veu com una amenaça. El to d'Obama els dos dies que va ser a Moscou va ser en tot moment conciliador amb els líders russos i també en tot el que va dir respecte a l'escut antimíssils, respecte al qual creu que l'única raó que podria evitar-ne el desplegament és que desaparegués l'amenaça nuclear iraniana. El president nord-americà va evitar criticar el Kremlin, la falsa democràcia russa o la preocupant situació dels drets humans sobretot en llocs com el Caucas Nord, però va anar llançant una sèrie d'indirectes en les quals es podia llegir un doble missatge. Per exemple, quan va condemnar la

corrupció i va defensar la democràcia i els drets humans. O bé quan va dir que "tots els països han de tenir fronteres segures i la seva pròpia política exterior", una al·lusió clara a la política del Kremlin respecte a les

El president Barack Obama es va reunir amb Vladimir Putin.

repúbliques de Geòrgia i d'Ucraïna. La societat civil russa ha valorat el temps que el president nord-americà ha dedicat per entendre una mica més Rússia. Segons Vladímir Rijkov, un dels opositors que es va reunir amb Obama, el president nord-americà es va acomiadar dient: "Els grans canvis comencen amb passos petits."

BERLÍN ■ Gemma C. Serra

La nova creu de ferro. Al bon soldat el valor se li pressuposa i la recompensa és l'honor d'haver complert el seu deure. Això no vol dir, però, que les medalles no existeixin. Tots els exèrcits del món en reparteixen i a ningú no li fan fàstic. Ningú? Bé, a Alemanya, com acostuma a passar, la qüestió dona peu a molta reflexió. Després de dos anys de debat, a l'exèrcit i al parlament, la cancellera Angela Merkel va repartir les quatre primeres creus d'honor al valor des de la Segona Guerra Mundial. Van anar a parar a quatre soldats, per una arriscada intervenció a l'Afganistan contra els talibans. La nova creu d'honor no és idèntica a la creu de ferro que, malgrat haver estat instituïda per Frederic Guillem III de Prússia ara fa dos segles, s'identifica amb el nazisme. El Tercer Reich les va repartir a grapats, a qualsevol militar que es distingís per un acte que els semblés destacable. Per això, per als alemanys corrents és una imatge inseparable de tot oficial, bo o dolent, que es vegi en una pel·lícula

de nazis. La creu de Merkel és més estilitzada i d'or. I l'Alemanya de Merkel no és la de Hitler. Tampoc les intervencions del seu exèrcit fora de les seves fronteres no tenen res a veure amb les de l'Alemanya nazi. El ministre de Defensa, Franz Josef Jung, es nega a emprar el terme *guerra*, perquè afirma que és una missió internacional d'estabilització. Els 3.800 soldats alemanys que hi participen formen el tercer contingent estranger en aquest país, després dels dels Estats Units i el Regne Unit. Fins ara hi han mort trenta-cinc soldats alemanys i les imatges que arriben de l'ofensiva internacional són clarament de guerra. Res no permet pensar que pugui afluir i l'objectiu de l'estabilització és, ara per ara, llunyà. La creu del valor de Merkel no és la de ferro que va malversar Hitler, la guerra de l'Afganistan no és una guerra, malgrat que els soldats hi lluiten i hi moren com si ho fos. Davant de la controvèrsia i el debat, la revista satírica alemanya *Titanic* en va treure punta i va penjar a la pàgina de subhastes per internet e-bay un fals anunci, teòrica-

Els nazis van repartir milers de creus de ferro.

ment d'un dels condecorats, oferint la seva creu. L'anunci anava signat per un tal "jackjackjack99" i el text, premeditadament escrit amb alguna falta d'ortografia i col·locant Merkel en el càrrec de presidenta, no de cancellera, deia: "La medalla la vaig rebre ahir personalment de Merkel pel valor en relació amb un atac suïcida prop de Kundus, al nord de l'Afganistan, on efectivament hi va haver morts." A la guerra que oficialment no és una guerra hi ha morts, no "caiguts", com prefereix anomenar-los el ministre Jung.

PP i PSOE decreten el control de les caixes

BARCELONA ■ Enric Rimbau

Després dels pactes de govern al País Basc, de nou PP i PSOE han segellat un nou acord “d’estat”. Dimecres passat, al Congrés dels Diputats de Madrid, van aprovar –amb CC– el decret llei que inclou la creació del Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB). És un fons controvertit, que ha estat comparat amb una mena de loapa financera, amb referència a les sigles en castellà de Llei orgànica d’harmonització del procés autonòmic, que el 1982 el PSOE i UCD van aprovar per limitar les competències autonòmiques. En aquella ocasió, poc més d’un any més tard, el Tribunal Constitucional considerava inconstitucionals catorze dels trenta-vuit articles de la llei, bona part de l’esperit dels quals, però, va quedar estalviat a través, precisament, de la LOFCA (Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes), ara en procés de revisió.

El decret llei aprovat regula els processos de rescat de bancs i caixes, per evitar casos com els provocats per la crisi de la Caja Castilla-La Mancha, que va haver de ser intervinguda pel Banc d’Espanya. Un decret que preveu la creació d’aquest Fons de Reestructuració Ordenada Bancària –amb una dotació de 36.000 milions d’euros enguany i de 99.000 milions a partir del 2010–, que retalla les competències de les comunitats autònomes en matèria de caixes d’estalvi, en liquidar el dret de poder vetar fusions de caixes intervingudes.

El decret llei va tenir l’oposició al Congrés de CiU, ERC, IU-ICV, Na-Bai, PNB i BNG. També UPyD hi va votar en contra, en considerar que les iniciatives impulsades pel decret queden curtes i creure necessari que cal reformar la llei de caixes.

El punt 8.2 del nou decret és el que ha generat més polèmica i que xoca amb les competències autonòmiques previstes per l’actual llei de caixes i

Zapatero al Congrés dels Diputats. La creació del FROB preveu que, en el cas d’una fusió d’una caixa intervinguda amb fons públics, els informes de les CCAA al Banc d’Espanya no siguin vinculants.

per l’Estatut. La creació del FROB preveu que, en el cas d’una fusió d’una caixa intervinguda amb fons públics, la comunitat autonòmica podrà emetre objeccions a través d’un informe al Banc d’Espanya, que no serà vinculant per al supervisor de torn.

El portaveu de CiU al Congrés, Josep Sánchez Llibre, considera que el decret és “una falta de respecte als governs autonòmics pels poders absoluts i inadmissibles que atorga al Banc d’Espanya” i “furta clarament competències de la Generalitat.”

El portaveu d’ERC al Congrés, Joan Ridaó, també va criticar l’executiu espanyol per utilitzar el context de crisi com a pretext per a “posar la mà a les caixes i emprendre el camí de la doctrina Aznar sobre la privatització.” Ridaó considera que “aquest decret és un assalt de l’estat per a prendre’n el control.”

Per a ICV-EUiA, el FROB dibuixarà “un mapa de caixes al servei de la banca privada amb fons públics i, a sobre, regulat pel Banc d’Espanya envaint competències de la Generalitat”.

Per la seva banda, el PSC s’ha vist de nou obligat a fer equilibris impossibles. Així, els vint-i-cinc diputats del PSC, del grup socialista, hi van votar a favor, tot i que el mateix conseller català d’Economia, Antoni Castells, havia expressat la possibilitat de recórrer-lo al Tribunal Constitucional per invasió de competències.

La geometria variable de ZP funciona.

Tot i no disposar de majoria estable al Congrés, l’estratègia de Rodríguez Zapatero, de “geometries variables”, funciona. Si el PSOE va aconseguir el suport dels populars per tirar endavant el FROB, l’executiu socialista aconseguia tirar endavant a la cambra de diputats el sostre de despesa per al 2010 –el primer pas dels pressupostos generals de l’estat–, com ja va passar dues setmanes abans, amb els 170 vots del PSOE, CC i UPN, les 15 abstencions dels diputats de CiU, IU-ICV, BNG i Na-Bai i els 150 vots en contra d’ERC, PP, PNB i UPyD.